

αἱματοφάγος ἐπίθ. ἀμάρτ. ῥματοφάος Κεφαλλ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.) αἱματοφάης Κέρκ. (Ἀργυρᾶδ. κ. ἄ.) Κεφαλλ. — ἸΠολυλ. Διηγ. 62.

Ἐκ τοῦ οὐσ. αἷμα καὶ τοῦ -φάγος, ὃ ἐκ τοῦ ἔφαγα ὁρ. τοῦ ρ. τρώγω.

1) Αἰμόδιψος, αἰμοβόρος, φονεὺς ἐνθ' ἄν.: Ἐφερε ὁ ἄνθρωπος γὰρ τόσους φτωχοὺς ὅπου ἐκεῖνος ἔγδυσε, ἦταν αἱματοφάης Πολυλ. ἐνθ' ἄν. Κάνει σὰ ματοφάικο σκυλλὶ Κεφαλλ.

2) Τραχύς, σκληρὸς Κέρκ. Κεφαλλ.: Καὶ ἄκουσες αἰς ὁρμήνεις τοῦ δεῖνα τοῦ αἱματοφάη καὶ μᾶς ἔδιωξες Κέρκ. Σοῦ εἶναι ἕνας ῥματοφάος! Κεφαλλ. 3) Τοκογλύφος Κέρκ.

αἱματόχαρος ἐπίθ. ΚΠαλαμ. Παράκαιρ. 32 ἰμόχαρους Θεσσ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. αἷμα καὶ τοῦ χάρος, ὃ ἐκ τοῦ ἐχάρηκα ὁρ. τοῦ ρ. χαίρω. Πβ. μεταγν. αἱματοχαρὴς καὶ αἰμοχαρής.

Ὁ χαίρων ἐπὶ τῷ αἵματι, αἰμοχαρής, σκληρὸς ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.

Αἱματόχαρες φάρες, μυστικοὶ καλογέροι,
πῶς θολώνουν τὸ διάφανο ἀγέρι

ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν.

αἱματόχορτο τό, ἀμάρτ. ῥματοχορτο πολλαχ.

Ἐκ τῶν οὐσ. αἷμα καὶ χόρτο.

1) Τὸ φυτὸν ποτῆριον τὸ κηπαῖον (poterium sanguisorba) τῆς τάξεως τῶν ροδανθῶν (rosaceae) βότανον αἰμοστατικὸν (ιδ. ΜΣτεφανίδ. ἐν Λαογραφ. 9 (1926) 444) Ζάκ. Κέρκ. Συνών. βασκαντήρα, μουρόφυλλο, χορτοδροσάγουρο. 2) Τὸ φυτὸν ἀναγαλλίς καὶ ἰδίως ἡ ἀρουραία (anagallis arvensis) τῆς τάξεως τῶν ἡρανθωδῶν (primulaceae) μὲ ἄνθη αἱματόχροα θεωρουμένη ὡς θεραπευτικὴ τῶν ἐρυθρῶν κηλίδων τοῦ σκληροῦ χιτῶνος τοῦ ὀφθαλμοῦ Κέρκ. Συνών. ἀντερο τοῦ πουλλίσιου (ιδ. ἀντερο). 3) Τὸ φυτὸν σόργον τὸ χαλέπιον (sorghum Halepense) τῆς τάξεως τῶν σιτηρῶν (tritaceae) δηλητήριον εἰς τὰ ζῷα Ζάκ. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀγριο-κέχρι 2. [**]

αἱματόχρωμος ἐπίθ. ΚΠαλαμ. Δωδεκάλ. Γύφτ. 144.

Ἐκ τῶν οὐσ. αἷμα καὶ χρώμα.

Ὁ ἔχων χρώμα αἵματος, κοκκινωπός: Ποίημ.

Καὶ σταμάτησε ῥς τὴ χώρα | τοῦ ἀδερφοῦ μου τοῦ τρανοῦ
ποῦ μαυρολογαίε ῥς τὰ πλάγια | τοῦ αἱματόχρωμου βοννοῦ.

αἱματοχυσία ἡ, λόγ. κοιν.

Τὸ μεταγν. οὐσ. αἱματοχυσία.

Χύσις αἵματος, συμπλοκὴ αἱματηρὰ, μάχη, φόνος κττ. Πβ. αἱματεκχυσία.

αἱματόψευρα ἡ, ἀμάρτ. ῥματοψευρα Θεσσ.

Ἐκ τῶν οὐσ. αἷμα καὶ ψεῖρα.

Ἡ φυτόφθειρα σχιζόνευρος ἡ χνοώδης (schizoneura lanigera) παράγουσα τὴν νόσον βαμβακίαςιν τῆς μηλέας. [**]

αἱματώδης ἐπίθ. λόγ. κοιν. ῥματώδης Πελοπν. (Γορτυν. Ἡλ.) γαιματώδης Βιθυν. ῥματώδους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. αἱματώδης.

ΛΕΞΙΚΟΝ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ

1) Ὁ πλήρης αἵματος, ὁ πληθωρικὸς ἐνθ' ἄν.: Αὐτὴ εἶναι αἱματώδης γυναῖκα, θὰ σκάσῃ ἀπὸ τὸ πολὺ αἷμα Γορτυν. Ἦταν ἕνα ῥματώδιον πιδὶ Αἰτωλ. Ματώδια ῥ'ναῖκα αὐτόθ. Ἀντίθ. ἀναιμικός. 2) Ὁ δι' αἵματος γινόμενος ΔΣολωμ. 95: Ποίημ.

Τρέχω καὶ κάνω ῥς τὸ δεξί της χέρι

αἱματώδη σταυρὸ μ' ἕνα μαχαίρι.

3) Εὐερέθιστος Πελοπν. (Ἡλ.): Αὐτὸς εἶναι ῥματώδης.

***αἱμία** ἡ, γαιμία Ἀπουλ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. αἷμα.

Αἷμα, πολὺ αἷμα: Τσαὶ ῥαζητεῖς... μᾶ ποῦ πεσάνουμο μέσ' ῥς τὴ γαιμία (καὶ ἀναζητεῖς ἡμᾶς ποῦ πεθάνουμε κτλ.).

αἱμοβορία ἡ, λόγ. κοιν. ῥμοβορία Πελοπν. (Λακεδ. Μεσσήν.) ῥμοβορία Σύμ. ἰμουβορία Στερελλ. (Αἰτωλ. κ. ἄ.) ῥμουβορία Στερελλ. (Αἰτωλ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. αἱμοβόρος.

Ἡ ιδιότης τοῦ αἰμοβόρου, θηριωδία ἐνθ' ἄν.: Ἡ ῥμοβορία αὐτουνοῦ τ' ἀθρώπου δὲ δάει νά ῥτιθη (δὲν ὑποφέρεται) Σύμ. Ἐχ' μιγάλ' ῥμουβορία αὐτός, νὰ σὶ φάη τ' φαίνιτι Αἰτωλ.

αἱμοβόρικος ἐπίθ. ἀμάρτ. ῥμοβόρικος Σίφν.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. αἱμοβόρος διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ικός.

Αἱμοβόρος, ὁ ιδ.

αἱμοβόρος ἐπίθ. λόγ. κοιν. ῥμοβόρος Θήρ. Πάρ. (Λεὺκ.) Πελοπν. (Λακων. Μεσσήν.) αἱμοβόρος Θήρ. ἰμουβόρος Στερελλ. (Αἰτωλ.) ῥμοβόρος Θήρ. ῥμοβόρος Στερελλ. (Αἰτωλ.) αἱμοβόρε Τσακων. ὠμοβόρος Πελοπν. (Λακεδ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. αἱμοβόρος. Τὸ ὠμοβόρος κατὰ παρετυμ. πρὸς τὸ ὠμός μᾶλλον ἢ διάσωσις τοῦ μεταγν. ἐπίθ.

1) Ὁ τερπόμενος μὲ τὰ αἱματηρὰ γεγονότα, αἰμόδιψος, θηριώδης ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Κάθε γέρος, κάθε κόρη, | κάθε ἀνήλικο παιδί,

ὅπου τύραννοι αἱμοβόροι | εἶχαν δρώξει ἀπὸ τὴ γῆ

ΔΣολωμ 82. 2) Χαϊρέκακος, κακός, μοχθηρὸς πολλαχ.: Ξέρ'ς τί ῥμοβόρα ῥ'ναῖκα ἦταν αὐτεῖν! Αἰτωλ. Γιατί εἶσι ῥμοβόρου πιδί; αὐτόθ. Αὐτὸς εἶναι ἄνθρωπος ὠμοβόρος Λακεδ.

αἱμομείκτης ὁ, λόγ. σύννηθ. αἱμομείκτης λόγ. σύννηθ.

Τὸ μεσν. οὐσ. αἱμομείκτης.

Ὁ μειγνύμενος μετὰ τοῦ αἱματός του, ὁ συνουσιάζων μετὰ συγγενοῦς γυναικός.

αἱμομειξία ἡ, λόγ. κοιν.

Τὸ μεσν. οὐσ. αἱμομειξία.

Ἡ μετὰ συγγενοῦς γυναικὸς συνουσία.

***αἰμόπουλλον** τό, αἰμόπον Πόντ. (Σάντ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. αἷμα.

Ὀλίγον αἷμα. Συνών. ιδ. ἐν λ. αἱμάκι.

